

בבית המשפט העליון

רע"א 7205/16

לפני:

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ע' ברון

המבקשת:

ד"ר סיגל שוורץ

נגד

המשיבים:

1. ד"ר לילך צולר
2. משרד הביטחון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 21.6.2016 בע"א 1170-06-15 שניתן על ידי
השופט א' טובי

תאריך הישיבה:

י"ג בניסן התשע"ז (9.4.2017)

בשם המבקשת:

עו"ד אורון חדי

בשם המשיבים:

עו"ד מיכל ברדנשטיין

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. בקשה זו מעוררת שאלה משפטית, אשר בשלה הועבר הנושא על-ידי חברנו השופט צ' זילברטל להרכב. עסקינן בפרשנות סעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, שעניינו "פרסומים מותרים" אשר לא ישמשו "עילה למשפט פלילי או אזרחי", ושזה לשונו: "פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר כאמור". במקרה דנא השאלה היא, האם לגבי פרסום אשר הותר על פי ס"ק(9) ניתן לתבוע בנזיקין. במקרה דנא עסקינן בתביעה בעקבות דברים קשים – לטעמה של המבקשת – שנאמרו עליה על-ידי המשיבה 1, בחוות דעת מקצועית. הנושא נדון בשני בתי המשפט הקודמים, ועוד לפני כן בבית הדין האזורי לעבודה, בבית הדין הארצי ואף בבג"ץ. בהליכים בבתי הדין ובהליך הנוכחי הכריעו בסופו של יום הערכאות כי סעיף 13(9) מייחד את עילתו

במובן זה שמקום שהפרסום מותר הוא מותר, לאורך כל הדרך, ואין לתת למי שנחסם על-ידי "לפרוש כנפי תביעה" לפי חוקים אחרים.

ב. שני בעלי הדין כתבו כתבי בית דין מפורטים וראויים שסקרו את הפסיקה הרלבנטית. המבקשת טוענת, בקצירת האומר, כי לא היתה כוונה לפטור גורף, והפטור שניתן תחום בגדרי חוק איסור לשון הרע. נטען, כי שלא כראוי פורש פסק הדין בע"א 357/76 רסקין נ' המשביר לצרכן, פ"ד לג(2) 221 (1979). היא סומכת ידיה, בין השאר, על ההיסטוריה החקיקתית של הסעיף, שלשיטתה משמיעה פרשנות שאינה מונעת הליכים בגדרי חוקים אחרים. עוד הופנינו, בין השאר, לרע"א 1104/07 חיר נ' גיל (2009), ולפסיקה נוספת שלשיטת המבקשת פתחו את השער לתביעות "עוקפות חוק איסור לשון הרע".

ג. מנגד טוענת המדינה, כי כשהמדובר באותו פרסום עצמו, שהוא חסין מכוח סעיף 13(9) אין הוא יכול להוות בסיס לתביעה בעילה אחרת. ספציפית נטען, כי אין מקום לחשוף עובד ציבור – למשל – לתביעה מצד עובד כפוף לו על הערכה שאינה לרצונו. כדי שלא "לצנן" את השירות הציבורי, ובהיקש מובאת הקביעה לגבי היחס בין עילה פרטיקולרית לעילת מסגרת בתוך פקודת הנזיקין (ע"א 558/84 כרמלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 757 (1987)); כן מפנה המדינה לבש"א (ת"א) 2160-09 שידורי קשת נ' בירן (2010), שם הודגש, בין השאר, איוון האינטרסים שבחוק איסור לשון הרע.

ד. החלטנו ליתן רשות ערעור, לדון בבקשה כאילו הוגש ערעור על פי הרשות שניתנה, אך לא להיעתר לערעור. בכל הכבוד, מקובלת עלינו עמדת המדינה ונבהיר בקצרה: המחוקק ערך איזונים. הוא איפשר לאדם לתבוע את עלבוננו של שמו הטוב, אך סייג זאת לענייננו בסייגים המופיעים בסעיף 13, שהם פרסומים מותרים. הוא עשה כן גם בחוקים אחרים, על-ידי ייחוד עילה, כמובן כל מאטריה לעניינה ולהקשרה; כך בחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, כך בחוקי השיקום של מערכת הביטחון, כך בחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998, וכך במקרים נוספים. הרעיון שביסוד "ייחוד העילה", החובר למדיניות שיפוטית ראויה, היא שלא תיפתח הדלת לעילות שונות לאחר שנעלה בעילה מרכזית לענייננו. יש לקרוא את הדברים על רקע תכלית החוק, שבא להגן על השם הטוב מתוכו עצמו, והרי אם נאמר אחרת אין לדבר סוף, פעם תהא זו פקודת הנזיקין (נוסח חדש), פעם חוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979. אכן, בענין חיר נ' גיל הופנה (בדעת הרוב) הנפגע לשיטתו להליכי משמעת בלשכת עורכי הדין, אך זו מאטריה שונה של דין משמעתי, לא מאטריה של נזיקין או

גדר ממוני אחר, ואין הנדון דומה לראיה. גם לא ראינו בהיסטוריה החקיקתית, לאחר העיון, סתירה לאמור.

ה. עמדתנו איפוא בבירור היא, כי אין מקום לתביעה שמחוץ לגדרי חוק איסור לשון הרע, בנוזיקין או עילה אחרת, מקום שהמחוקק נעל את שערי איסור לשון הרע, ועל כן איננו נעתרים לערעור. הואיל והיה מקום להבהיר את ההלכה, לא נעשה צו להוצאות.

ניתן היום, י"ג בניסן התשע"ז (9.4.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה